

[Ømann.]

somheden rettet imod. Men ingen har undersøgt, hvor stor en andel af omkostningerne f. eks. ved vores eksportproduktion renten efterhånden udgør. Vi kan ane, at der ikke er tale om småbeløb efterhånden.

Det er rigtigt, at en nominal rente på 12-14 pct. bliver til en 5-7 pct., alt efter trækprocentens størrelse, og resten dækker som anført af hr. Helge von Rosen knap nok inflationen. Det vil sige, at vi faktisk kører med en rente lig nul, og det er det, man er inde på i OECD-rapporten. Vel foreslås der ikke noget — det gøres ikke i disse rapporter — men løsningen er ligetil: man siger, at man ikke mere kan styre via rentepolitik, fordi forholdene i Danmark er som skildret. Derfor er det ligetil, at hvis man vil ændre på det, må man forbyde fradragsret af i hvert fald private renter.

Med hensyn til parcelhusene er det sådan, at skulle der sættes en skattemæssig husleje, som var reel, skulle den, som hr. Sigsgaard var inde på, lægges op på det reelle renteniveau plus andre, løbende udgifter, og den ville vel havne omkring en 12 pct., med det nuværende renteniveau. Efter hensigterne skal den i løbet af de kommende 3 år kun kravle op til 4 pct. og vel at mærke ikke af 14. eller 15. alm. vurdering, men af 13. alm. vurdering. Forskellen mellem den reelle værdi på ca. 12 pct. og de 2-3 pct. af realværdierne er et statstilskud.

Jeg vil gerne have, at man hæfter sig lidt ved, hvilket omfang og hvilken karakter dette statstilskud egentlig har. Der nybygges 25.000-30.000 parcelhuse om året. Det tilskud pr. hus, der gives gennem skattefradraget, kan svinge, men der er vist ikke meget galt i at anslå, at det kontant udgør en 10.000-15.000 kr. om året. Det vil sige, at uden nogen som helst bevilling sker der en forøgelse af denne ret ejendommelige boligstøtte på en 300-400 mill. kr. om året — en forøgelse, for hvis man summerer op, er det klart at se, at der her er tale om en helt ukontrolleret og uvillet boligstøtte på milliardbeløb, som har den virkning, at jo højere den pågældendes indkomst er, jo rigere, jo mere velhavende han er, des mere boligstøtte får han. Det kalder jeg ikke nogen social indretning af boligstøtten, det er det modsatte. Men denne støtte gives altså, og

den gives først og fremmest til de nye og dyre huse.

For de ældre og nedbetalte ejendomme sker der noget andet. Her rammer selv de 4 pct. i lejeværdi, som jeg har sagt man vil kravle op på, de mennesker, der har betalt deres prioriteter ned, og som er nået op i årene. De får et overskud af ejendommen, og det forøger deres skattepligtige indkomst, måske med den virkning, at de passerer visse grænser for sociale ydelser, og så er det en følelig indkomstforøgelse. Denne virkning vil forstærkes, ikke bare for de gamle huse, som jeg her har talt om, men også for de yngre. Det følger af, at lånene efterhånden bliver kortere; efter en 10-15 års periode vil lånemassen være dalet så betydeligt i et parcelhus, at man går over fra underskud til overskud. Når finansministeren derfor beder mig om ikke at jage dette problem om at forøge udgifterne på parcelhusene mere, vil jeg sige: ja men denne ende af sagen bevirker, at problemet vil jage finansministeren — jeg ved ganske vist ikke hvor længe.

Der er ingen, der har været inde på, hvad dette fradrag betyder i retning af at øge inflationen i byggepriserne og jordpriserne. Der er heller ingen, der har været inde på, hvilken fordel en afskaffelse af det gule skema ville indebære. Det ville være et meget stort skridt i retning af at få en direkte og endelig skat for lønmodtagerne. Det ville forenkle denne overgang ganske betydeligt, for det er jo klart, at i mange, mange tilfælde er det det gule skema, der gør, at det foreløbige træk bliver usikkert. Det gamle system vil vedblive med at betyde belønning til gældsstiftelse og straf af den borger, der betaler sin gæld ned. Det gamle system har en sammenhæng med den almindelige inflation og den nedadgående tendens for opsparingen.

Jeg synes, det er rimeligt på baggrund af de bemærkninger, der her er gjort om forslaget, at summere op, hvilke virkninger dets gennemførelse ville have: det ville løse et omkostningsproblem ved at bremse renteninflationen. Det ville skabe skattemæssig ligestilling mellem ejere og lejere, skabe ligestilling mellem ejere med forskellig gældsætning, bremse inflationen i bygge- og jordpriser og i salgspriser for fast ejendom, bane